

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 15_3-1905)

Originalt emne

Foreninger

Foreninger/Den danske Købstadforening

Skatter og Afgifter

Skatter og Afgifter/Skatter og Afgifter i Almindelighed

Indholdsfortegnelse

- 1) [Byrådsmødet den 24. august 1905](#)
- 2) [Byrådsmødet den 7. september 1905](#)

Uddrag fra byrådsmødet den 24. august 1905 - side 3

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 15_3-1905)

Fra samme Forening forelaa Cirkulære indeholdende følgende paa dens
Repræsentantskabsmøde vedtagne Resolution:

"Repræsentantskabet retter Henvendelse til Byraadene om, at Samme ville bemyndige Bestyrelsen til at indgive Andragende til Regering og Rigsdag om, at de i Lov ai 11. Febr. 1863 ommeldte kommunale Skatter paa faste Ejendomme afløses af en Skat, baseret paa Ejendommenes virkelige Værdi, efter følgende Regler: Hver enkelt Kommune fastsætter ved en af Indenrigsministeren stadfæstet Vedtægt for 10 Aar ad Gangen den for samtlige i Kommunen beliggende faste Ejendomme gældende Promille, som af hver enkelt Ejendoms Værdi af Ejendommen aarlig skal svares som Skat til Kommunekassen, dog at

det samlede aarlige Skattebeløb, som de faste Ejendomme efter disse Regler skal udrede, ikke maa overstige $\frac{1}{4}$ og ikke være under $\frac{1}{10}$ af det i de 3 sidste Aar, som gaa forud for det Aar, i hvilket Vedtægten fastsættes, af fast Ejendom og Personer (derunder Aktieselskaber m. v.) gennemsnitlig udrede Skattebeløb. Ved Udfindelsen af den enkelte Ejendoms Værdi til enhver Tid benyttes Vurderingen til Ejendomsskyld uden Fradrag. Vedtægten revideres hvert 10de Aar, og da fastsættes den for de følgende 10 Aar gældende Promille indenfor de foran angivne Grænser ($\frac{1}{4}$ - $\frac{1}{10}$), men paa Grundlag af det gennemsnitlige Skattebeløb i de 3 Aar, der ligger nærmest forud for det Aar, i hvilket Revisionen sker".

Formanden bemærkede, at der betræffende det omhandlede Spørgsmaal fra Fællesforeningen af jyske Grundejerforeninger var modtaget saalydende Skrivelse:

"Paa et af "Fællesforeningen af jyske Grundejerforeninger" d. 20. og 21. Aug. d. A. afholdt Delegeretmøde vedtoges enstemmig følgende Resolution:

"Delegeretmødet protesterer bestemt mod Betimeligheden af den af Købstadforeningens Repræsentantskab vedtagne Resolution om Afløsning af de nuværende kommunale Ejendomsskatte efter Lov 11. Februar 1863 med en Værdiskat, der ikke maa være mindre end $\frac{1}{10}$ og kan stige indtil $\frac{1}{4}$, af det i de sidste 3 Aar af fast Ejendom og Personer (derunder Aktieselskaber m. v.) gennemsnitlig udredede Skattebeløb, og opfordrer Fællesforeningens Bestyrelse til at gøre Byraadene og senere eventuelt Regering og Rigsdag bekendt hermed".

Idet Bestyrelsen fremsender denne Resolution, tillader man sig endvidere at meddele, at de Hovedsynspunkter, der begrunde Resolutionen, ere følgende:

De kommunale Ejendomsskatte skal efter Lov af 11. Februar 1863 udgøre Gennemsnitsbeløbet af de af de faste Ejendomme i Aarene 1853-1862 baarne Udgifter, dog intetsteds mindre end $\frac{1}{6}$ af Gennemsnittet af den samlede Skattebyrde i disse 10 Aar, og de kan efter Lov 10. Septbr. 1880 ved en Revision hvert 20. Aar forhøjes til $\frac{1}{6}$ af Gennemsnittet af den samlede Skattebyrde i de sidste 10 Aar, men de kan ikke forhøjes udover $\frac{1}{6}$, medmindre de allerede i 1853-1862, eventuelt 1869-1878, udgjorde en større Part.

En statistisk Undersøgelse vil sikkert vise, at disse Bestemmelser tillader en Ejendomsbeskatning, der er fuldt tilstrækkelig for alle Købstæder, for mange endda altfor

høj. En Oversigt for 21 Købstæders Vedkommende vedlægges, hvoraf fremgaar, at i ingen af disse er Byrden over 1/6, i 9 under 1/10.

De Forhold, der i 1863 kunde lede til at fastsætte Ejendomsskatterne til mindst 1/6 af den samlede Skattebyrde, ere forlængst forandrede i den Retning, at Købstædernes store Udgifter ikke foranlediges af Ejendommene eller komme disse til Nytte i samme Forhold som før 1863, men medgaa til humane Formaal som Fattigvæsen, Alderdomsforsørgelse, Skolevæsen, Medicinalvæsen samt til Forrentning og Afdrag af Laan til Skoler, Sygehuse, Forsørgelsesanstalter, offentlige Slagtehus og lignende Institutioner. Kommunens Beboere og ikke dens Ejendomme bør bære den Slags Byrder. Med en saa betydelig Udvikling, som de fleste Købstæder har haft i de sidste 30-40 Aar, og med de stadigt stærkt voksende kommunale Udgifter kan Ejendommenes Beskatning umuligt følge med i samme Forhold som før 1863.

Dette synes jo ogsaa erkendt af Købstadforeningens Repræsentantskab, naar dette foreslaar en Minimumsbyrde af 1/10. Men selv dette vil for mange Byer - jfr. Oversigten - blive en for haard Beskatning paa én Gang.

At give Byraadene Ret til at lægge indtil 74 af den samlede Skattebyrde paa de faste Ejendomme, uden Hensyn til hvormeget det nuværende Gennemsnitsbeløb udgør, kan let blive til Vilkaarlighed og Uretfærdighed i mange Købstæder.

Saafermt det ærede Byraad ikke pure nægter at give Købstadforeningens Resolution sin Tilslutning, tillader man sig indtrængende at anmode om, at Købstadforeningen maa blive opfordret til, forinden der foretages yderligere Skridt i denne Sag, at tilvejebringe en statistisk Undersøgelse af de kommunale Beskatningsforhold i samtlige Købstæder. - Af en saadan vil det sikkert blive klart, at der vil være vægtige Grunde for at ændre Købstadforeningens Resolution, hvis der overhovedet skal søges nogen Forandring i de gældende Beskatningsbestemmelser".

Den fra Grundejerforeningerne modtagne Skrivelse havde, maatte han indrømme, ikke ændret hans Anskuelse, der gik ud paa i det væsentlige at følge Købstadforeningens Forslag. Dette indeholdt i Virkeligheden ikke noget nyt, men var kun en videre Udvidelse af de i Loven af 11. Februar 1863 indeholdte Grundsætninger.

Laursen kunde ikke være ganske enig med Formanden. Han havde i og for sig intet mod, at Beskatningen af de faste Ejendomme kom i nærmere Berøring med disses



Handelsværdi, men det forekom ham ikke, at Købstadforeningens Resolution havde en saadan Form, at man ubetinget kunde slutte sig til den. En Beskatning efter Værdien kunde komme til at virke uretfærdig, og navnlig havde man i Resolutionen foreslaaet et noget for stort Spillerum for de Ejendommene paahvilende Skatter, der vilde blive ligesaa bevægelige op og ned som den kommunale Skat i det hele. Tiden syntes ham heller ikke heldig til Forandring i den omhandlede Henseende, og Sagen tiltrængte i det hele nærmere Overvejelse.

Mikael Johansen maatte bestemt fraraade, at man sluttede sig til Købstadforeningens Forslag. Det vilde være ganske bagvendt, om man nu vilde give sig til at udregne Ejendomsskatterne efter Kommunens stigende Udgifter. Man kunde være sikker paa, at Udgifterne vilde stige, medens Ejendommenes Værdi var sunket betydeligt i de senere Tider, saaledes at Huslejen var gaaet ca. 25 % ned. Det maatte ogsaa erindres, at medens Kommunens Udgifter i 1863 var størst med Hensyn til Brolægning m. v., vedrørte nu den overvejende Del af Udgifterne humane Forhold. Det var omtalt tidligere, at man her i Byen havde forholdsvis lave Ejendomsskatter; dette kunde dog kun ret uegentlig talt siges, da disse udgjorde 1/8 af den samlede Skattebyrde, medens man andre Steder f. Eks. var nede paa 1/29. Gik Købstadforeningens Forslag igennem, skulde det nok vise sig, at Skatterne af Ejendomme steg til det dobbelte; Grundejerne sad allerede haardt nok i det og kunde ikke taale en saadan Forhøjelse af Skatterne, saa meget mindre som der nu for nylig var paalagt dem kommunal Ejendomsskyld. Han maatte endelig anke over, at der ikke af Købstadforeningen, inden for hvis Repræsentantskab der havde rejst sig stærke Røster mod det foreliggende Forslag, var tilvejebragt tilstrækkeligt statistisk Materiale til Sagens Bedømmelse.

Nørgaard var tilbøjelig til at tro, at det noget beroede paa en Misforstaaelse, naar der var rejst Modstand mod Købstadforeningens foreliggende Forslag. Det var ingenlunde dennes Mening, at man vilde paalægge Grundejerne ny Skatter, men man ønskede efter derom fra mange Sider fremkomne Opfordringer at komme bort fra de nuværende irrationelle Skatter og faa en fornuftigere Beskatningsmaaade, og dette kunde formentlig opnaaes ved Gennemførelsen af Foreningens Forslag. Nogen Anledning til at fremskaffe statistisk Materiale ved Undersøgelse af Forholdene i andre Byer, kunde han ikke se var tilstede, da det jo for hver enkelt Købstads Vedkommende maatte afgøres, om Forslaget passede for denne. For Aarhus Vedkommende forekom det ham, at man særdeles godt kunde gaa med til Forslaget, da Beskatningen af Ejendommene faldt inden for de af



Købstadforeningen foreslaaede Grænser, og man jo kunde blive staaende ved den nævnte Ottendedel.

Harald Jensen havde sine Betænkeligheder ved under de forhaandenværende Forhold at tilraade at slutte sig til Købstadforeningen. Ingen kunde garantere, at man blev staaende ved en Ottendedel; der var i hvert Tilfælde en Mulighed for at en fjerdedel af Skattebyrden vilde blive lagt paa Grundejerne. Hertil kom, at Skattebyrden næppe heller for Ejendommenes Vedkommende vilde blive aldeles retfærdig fordelt; hvis Ejendommene i en enkelt Bydel steg i Værdi mulig paa Grund af kommunale Foretagender i denne, kunde det tænkes, at Ejendommene i andre Bydele samtidig faldt i Værdi. For Tiden var Størstedelen af Ejendomsbesidderne i Købstæderne Smaakaaersfolk, der - om man saa maatte sige - satte deres Sparepenge i en mindre Ejendom som i en Slags Sparekasse, og dem skulde man vogte sig for at beskatte for haardt. Det rigtigste var sikkert at udsætte Sagen og overveje den nærmere.

Formanden skulde overfor Mikael Johansen gøre gældende, at man ikke kunde betragte den kommunale Ejendomsskyld som en ny Skat, idet den kun var traadt i Stedet for den bortfaldne Bygningsafgift.

Mikael Johansen hævdede, at det kunde omdisputeres, om man vilde kalde den kommunale Ejendomsskyld en ny Skat, eller ikke; det havde dog ved den store Skattereform utvivlsomt være Meningen at give Grundejerne nogen Lettelse i de kongelige Skatter. Ganske vist paahvilede for Tiden kun en Ottendedel af Skattebyrden Grundejerne, men efter det foreliggende Forslag kunde den udvides til en Fjerdedel, og han for sit Vedkommende kunde ikke gaa med til at give Byraadene og da navnlig ikke dette Byraad frit Spillerum i saa Henseende indenfor de nævnte Grænser. Derimod havde han intet mod, at man fastsatte Ejendomsskatterne efter den nu foretagne Vurdering til Ejendomsskyld.

Nørgaard vidste ikke bedre end, at man ved tidligere Lejligheder havde hævdet, at naar Grunde steg ved de af Kommunen foretagne Foranstaltninger, burde disses Ejere bære en Del af de Udgifter, Kommunen i saa Henseende havde afholdt. Ved de hver tiende Aar foretagne Vurderinger vilde der blive Anledning til at tage Hensyn til de efterhaanden foregaaende Værdiforskydninger.

Harald Jensen maatte fastholde, at man ved at sætte Beskatningen af Ejendomme i Forhold til Kommunens Udgifter utvivlsomt vilde komme til en uretfærdig Fordeling af Skattebyrden. Noget ganske andet var det, hvis man fastsatte Skatten efter Ejendommenes

virkelige Værdi. Han vilde foreslaa, at der nedsattes et Udvalg til at overveje Sagen.

Der nedsattes til at give Erklæring et Udvalg bestaaende af: Formanden, Harald Jensen, Mikael Johansen, Nørgaard og Johan Pedersen.

Uddrag fra byrådsmødet den 7. september 1905 - side 6

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 15_3-1905)

Fra Udvalget angaaende Spørgsmaalet om en mulig Omordning af den kommunale Beskatning af faste Ejendomme forelaa følgende Indstilling:

"I Anledning af den med Bilag hoslagt tilbagefølgende Skrivelse af 24. Juli d. A. fra Bestyrelsen for den danske Købstadforening vedrørende Spørgsmaalet om en mulig Omordning af den kommunale Beskatning af faste Ejendomme har Udvalget vedtaget at foreslaa Byraadet følgende Udtalelse:

Byraadet er enig i, at de ved Lov 11. Februar 1863 ommeldte kommunale Skatter bør afløses af en Skat beregnet efter Ejendommenes virkelige Værdi, eller da Byraadet ikke ønsker, at der paalægges de faste Ejendomme større Skatter end de dem nu paahvilende, foreslaar Byraadet - i Stedet for at følge Købstadforeningens Forslag - at fastsætte, at der fremtidig af de faste Ejendomme skal svares i Skat til Kommunen den Promille, der fremkommer ved Forholdet mellem den samlede Værdi af de i Kommunen beliggende faste Ejendomme, saaledes som disse ere vurderede til Ejendomsskyld, og det samlede Beløb af de Hus- og Grundskatter, der nu svares til Kommunen.

Et af Udvalgets Medlemmer, Overretssagfører Johan Pedersen, har forbeholdt sig at stille Ændringsforslag.

Johan Pedersen fremhævede, at det af Købstadforeningen affattede Forslag forsaavidt var meget betydningsfuldt, som det, hvis det gennemførtes, formentlig vilde medføre en Stigning af Skatterne af faste Ejendomme her i Byen paa c. 100,000 Kr. Ved den af Udvalget foreslaaede Ordning af den kommunale Beskatning af faste Ejendomme vilde man med Hensyn til Skatternes Størrelse derimod blive staaende paa samme Punkt som nu. Det forekom imidlertid ikke Taleren, at man ved Udvalgets Forslag naaede til en virkelig rationel Omordning af Beskatningsforholdene, og han havde derfor ikke kunnet tiltræde



Udvalgets Indstilling, men havde forbeholdt sig sin Stilling til Sagen.

For Øjeblikket var Forholdet jo dette, at Skatterne af faste Ejendomme her i Byen var delt i to, nemlig Grundskatten og Husskatten. For Grundskattens Vedkommende var Købstadens Byggegrunde inddelt i 10 Klasser efter Grundenes Beskaffenhed, saaledes at Skatten var størst i den indre By og aftog udefter, medens Husskatten, der opkrævedes efter Bygningernes Brandforsikringssum, og udrededes med 1 Øre for hver 9 Kr., var den samme for hele Byens Vedkommende. Denne sidste Skat, der var en ren Huslejeskat, var efter Talerens Mening ikke retfærdig, og hans Forslag gik derfor ud paa, at man helt skulde stryge den, og fremtidig lægge hele Skatten paa Grunden alene. - For Markjordernes Vedkommende, hvor Grundskatten var meget lille, vilde Forholdene efter hans Forslag naar Husskatten bortfaldt stille sig saaledes, at de bedre kunde tage Konkurrencen op med Nabokommunernes, idet Folk formentlig vilde foretrække Byens Grunde med de Fordele, disse frembød, naar Beskatningsforholdene ændredes som af ham antydet. Selv om den af ham foreslaaede Skatteordning i denne Henseende ikke vilde have stor reel Betydning, vilde den dog have Betydning i agitatorisk Henseende. Hvad angik Ejendommene i Periferien af den sammenbyggede By, vilde formentlig Husskattens Bortfald kunde æquivalere med den kommunale Ejendomsskyld, som man for et Aar siden - efter hans Mening ikke med Rette - havde vedtaget at opkræve her i Kommunen. For den indre Bys Vedkommende vilde hans Forslag blive af den største Betydning. Tænkte man sig der f. Eks., at den ene af to Grundejere, hvis Grunde vare lige værdifulde og hvor paa stod gamle lidet værdifulde Bygninger, nedrev sin Bygning og byggede en ny for 300.000 Kr., vilde efter de nuværende Forhold Skatten af dennes Ejendom stige betydeligt, medens Skatten efter hans Forslag stadig vilde blive den samme af bægge lige værdifulde Grunde. Dette vilde formentlig være af ikke ringe Betydning for Opbygningen af den gamle Del af Byen. "Sagen var jo i Virkeligheden ogsaa den, at medens det var rimeligt, at vedkommende Ejer svarede Skat af den Værdiforhøjelse, der blev hans Grund til Del ved de af Kommunen foretagne Dispositioner og for disse bragte Ofre, var der egentlig ingen Grund til, at hans Ejendom skulde beskattes af det Beløb, som han af sine egne Penge anvendte til Opførelse af Bygninger paa Grunden. Ved Talerens Forslag vilde man naa til en virkelig retfærdig Beskatningsmaade med Hensyn til faste Ejendomme uden at gaa nogen enkelt Grundejer for nær, idet det var hans Mening, at man først skulde gennemføre den foreslaaede Reform, naar Byens Ejendomme næste Gang skulde vurderes til Ejendomsskyld.

Skulde det imidlertid vise sig, at Flertallet ikke vilde gaa med til hans Forslag, som han skulde opfordre til principalt at stemme for, vilde han for sit Vedkommende give Udvalgets Indstilling sin Stemme, idet der dog ved dette var sat en Bremse for den Bevægelighed, som Skatterne af de faste Ejendomme efter Købstadforeningens Forslag vilde faa.

Nørgaard vilde anbefale at slutte sig til Udvalgets Forslag; han havde ganske vist helst set, at man havde medtaget Slutningen af Købstadforeningens Resolution, men da der ikke i Udvalget havde været Stemning herfor, kunde han ogsaa gaa med til den foreliggende Indstilling. Købstadforeningens Resolution var - hvad han ikke vilde undlade at pointere - ikke fremkommet, fordi man ønskede at paalægge Grundejerne større Byrder, men fordi man ønskede en mere rationel Beskatningsmaade. Han troede ikke, at det af Johan Pedersen fremsatte Forslag var heldigt i Princippet, og han tvivlede meget om, at det overhovedet kunde lade sig gennemføre. Det vilde saaledes være meget vanskeligt om ikke umuligt at vurdere Grundene for sig selv uden Hensyn til de paastaaende Bygninger; i hvert Tilfælde vilde det blive altfor kostbart at lade foretage en saadan dobbelt Vurdering. Den af Udvalget foreslaaede Form for Beskatningen af de faste Ejendomme vilde derimod sikkert vise sig at være en for Borgerne retfærdig Ordning samtidig med, at den medførte Lettelse med Hensyn til Opkrævningen .

Mikael Johansen beklagede, at Johan Pedersen ikke havde fundet sig foranlediget til i Udvalgets Møde at motivere sit Standpunkt, hvilket forekom ham vilde have været mere korrekt, saaledes at man havde kunnet tage Stilling hertil. Han i hvert Tilfælde kunde ikke nu overse det af denne stillede Forslag og den Indflydelse, det kunde faa for Beskatningsforholdene, og han vilde derfor tilraade at holde sig til Udvalgets Indstilling, der sikkert ramte det retfærdige.

Laursen kunde godt stemme for Udvalgets Forslag, der tog Sigte paa en rationel Opkrævning af Skatten af de faste Ejendomme uden, at denne som ved den af Købstadforeningen foreslaaede Ordning kunde stige for højt. Der var dog sikkert en Del rigtigt i det af Johan Pedersen stillede Forslag; saaledes var det rimeligt at lægge Skatten væsentlig paa Grundene, da disse mere end de paastaaende Bygninger betingede vedkommende Ejendommens øgede Værdi. Han vilde derfor principalt stemme for dette Forslag, selv om han maatte indrømme, at det kunde have sin Vanskelighed at faa den nødvendige dobbelte Vurdering foretaget; det var imidlertid muligt, at den kunde ske samtidig med Foretagelsen af Vurderingen til Ejendomsskyld til Staten.

Thomsen samstemmede fuldt ud med den af Johan Pedersen fremsatte Tanke, der utvivlsomt pegede i den rigtige Retning. Da det imidlertid var et helt nyt Princip, der her var Tale om, vilde han henstille, at man udsatte Sagen og opfordrede Johan Pedersen til at fremkomme med et skriftligt, motiveret Forslag, for at Raadets Medlemmer kunde faa Lejlighed til nærmere at gøre sig bekendt dermed.

Johan Pedersen skulde gjerne, hvis det ønskedes, fremkomme med et skriftligt Forslag i den af ham antydede Retning. Naar han ikke nærmere havde motiveret sit Standpunkt i Udvalget, kom dette af, at der aldeles ikke i dette havde været nogen Stemning for hans Forslag. - Det vilde næppe være saa vanskeligt som paastaaet at faa den omtalte dobbelte Vurdering foretaget. Man kunde efter hans Mening blot vurdere hver enkelt Ejendom under et og fra Vurderingssummen drage de paastaaende Bygningers Opførelsessum, hvorefter man vilde have Grundens Værdi. Dette kunde ske samtidig med, at der næste Gang foretoges Vurdering til Ejendomsskyld. Han troede ubetinget, at det vilde have Betydning, at man vedtog hans Ændringsforslag for at præcisere overfor Købstadforeningen, hvilken Retning man ønskede at slaa ind paa. Foreningen vilde ikke helt kunne undlade at tage Hensyn til en saadan Udtalelse, medens man meget let udsatte sig for, at den saa bort fra en Erklæring overensstemmede med Udvalgets Indstilling, hvilken med Hensyn til Ændring af Beskatningsforholdene stærkt nærmede sig Nulpunktet.

Jacob Jensen var i Modsætning til den foregaaende Taler af den Mening, at man ikke kunde sige, at en Ejendoms Værdi udelukkende eller for største Delen var knyttet til Grunden. Det var først, naar der byggedes paa en Grund, at en Ejendom fik særlig Værdi; hvis dette ikke var Tilfældet, vilde det være en daarlig Forretning at være Bygningshaandværker. Efterhaanden som Byen udviklede sig, steg Huslejen og derigennem Ejendommenes Værdi. Han skulde anbefale, at man vedtog Udvalgets Indstilling.

Harald Jensen vilde gjerne indrømme, at der i Johan Pedersens Forslag kunde være noget theoretisk rigtigt, men han tvivlede om, at det vilde staa sin Prøve ført ud i det praktiske Liv. Tog man det af Forslagsstilleren selv nævnte Eksempel med de to Ejere af de lige værdifulde Grunde, hvoraf den ene byggede for 300.000 Kr., kunde man jo tænke sig, at den anden sad saaledes i det, at han hverken kunde sælge sin Grund eller bygge paa den, men han maatte dog betale den samme forhøjede Skat af sin Grund som den første. Det vilde med andre Ord sige, at man straffede ham for hans Fattigdom eller tvang ham til at

bygge, selv om han ikke kunde magte det. Forslaget, der saaledes kunde komme til at virke uretfærdigt overfor de mindre Grundejere, var i det hele vanskeligt at overskue nu, og han skulde derfor tilraade at slutte sig til Udvalgets Forslag, der holdt sig mere til Jorden.

Filtenborg kunde slutte sig til den fra Udvalget foreliggende Indstilling, idet han dog skulde henstille, om det ikke vilde være rigtigst, at man tilføjede en Bestemmelse om, at Vedtægten skulde revideres hvert 1 Oende Aar.

Johan Pedersen skulde overfor Harald Jensens sidste Udtalelse bemærke, at der naturligvis kunde tænkes et enkelt Tilfælde, som det af denne fremdragne, men det vilde her inde i Byen blive rene Undtagelser. Ved Gennemførelsen af den af ham foreslaaede Ordning vilde en Mængde mindre Ejendomsbesiddere i Udkanten af Byen faa Lettelse i Skatten af deres respektive Ejendomme.

Harald Jensen var tilbøjelig til at mene, at der mange Steder i den indre Bydel, f. Eks. i Frederiksgade, Søndergade o. s. v., vilde findes Ejendomsbesiddere, der vilde blive uheldigt stillede, hvis man vilde lægge hele Skatten paa Grunden alene. Man skulde i hvert Tilfælde ikke eksperimentere med de Grundejerne paahvilende Skatter, og det var netop en af Udvalgets Forslags Fortrin, at det sikrede dem herimod.

Jacob Jensen syntes, at Johan Pedersen i sin Motivering af det af ham stillede Forslag havde udtalt, at det kun vilde faa liden reel Betydning til Fordel for Grundejerne. Hvis det var Tilfældet, var der i og for sig ingen Grund til at vedtage det, da det som paavist kunde blive til Skade for enkelte Grundejere.

Johan Pedersen paapegede, at den sidste Taler maatte have misforstaaet ham, idet han ganske vist havde sagt, at hans Forslag ikke vilde have stor Betydning for Ejendommene paa Markjorderne, men udtrykkelig havde fremhævet, at det for de i Periferien af den sammenbyggede By liggende Ejendomme vilde betyde en Lettelse svarende til den paalagte kommunale Ejendomsskyld. Til Harald Jensen skulde han sige, at det i hvert Tilfælde vilde blive forholdsvis faa Ejendomme, der vilde blive uheldigere stillede efter den af ham foreslaaede Ændring af Beskatningsforholdene, i Sammenligning med det store Antal Ejendomme, f. Eks. paa Frederiksberg. Trøjborg o. s. v., for hvilke Ændringen vilde betyde en Lettelse og i mange Tilfælde vilde ophæve den Ulempe, at Ejendomsskyld nu maatte svares af Ejendomme, der tidligere var fri for Bygningsafgift. Han kunde ikke erkende, at der var Tale om et Experiment; det var som hævdet kun rimeligt at ophæve Husskatten, der var en ren Huslejeskat, og lægge Skattebyrden alene paa Grunden.

Nørgaard fraraadede at gøre den af Filtenborg foreslaaede Tilføjelse; det var heldigst at faa Skatte-Satsen fikseret. Naar Johan Pedersen havde anført, at der gennem hans Forslag kunde skaffes Lettelse for de Ejendomsbesiddere, hvis Ejendomme vare blevne paalagt Ejendomsskyld, medens de tidligere havde været fritaget for Bygningsafgift, skulde han erindre om, at Købstadforeningen allerede havde stillet Forslag om ad anden Vej at skaffe dem saadan Lempelse.

Harald Jensen kunde ikke se rettere, end at Skattens Størrelse i Virkeligheden maatte blive den samme, enten man opkrævede den som nu i 2 Skatter eller alene som Grundskat.

Johan Pedersen maatte give den foregaaende Taler Ret i den af ham anstillede Betragtning, forsaavidt alle Grundene var i Fælleseje, men nu da de forskellige Ejendomme ejedes af forskellige, blev Skattens Størrelse forskellig for hver enkelt Ejendom.

Udvalgets Indstilling vedtoges.

